

L'APUNT

Agulló i el preu de la impunitat feixista

Bernat Salvà

La por i la impunitat donen força al feixisme. Ho van demostrar el 1993 l'assassinat de Guillem Agulló a Montanejos i la vergonyosa causa judicial contra el grup neonazi responsable, i ho torna a demostrar ara la cancel·lació del concert de Tito Pontet al mateix poble. Explica el grup a Twitter que havien de tocar-hi el 27 de novembre, però que l'alcalde ha cancel·lat l'ac-

tuació perquè canten en valencià, i com que a Montanejos encara "hi apareixen individus d'extrema dreta" els caps de setmana, "volien evitar possibles aldarulls". Solució: no es canta en valencià. És a dir, fer el que volen els feixistes, no fos cas que s'enfadessin. El que cal és just el contrari. Com diu Tito Pontet a Twitter: "Contra el feixisme, ni un pas enrere!"

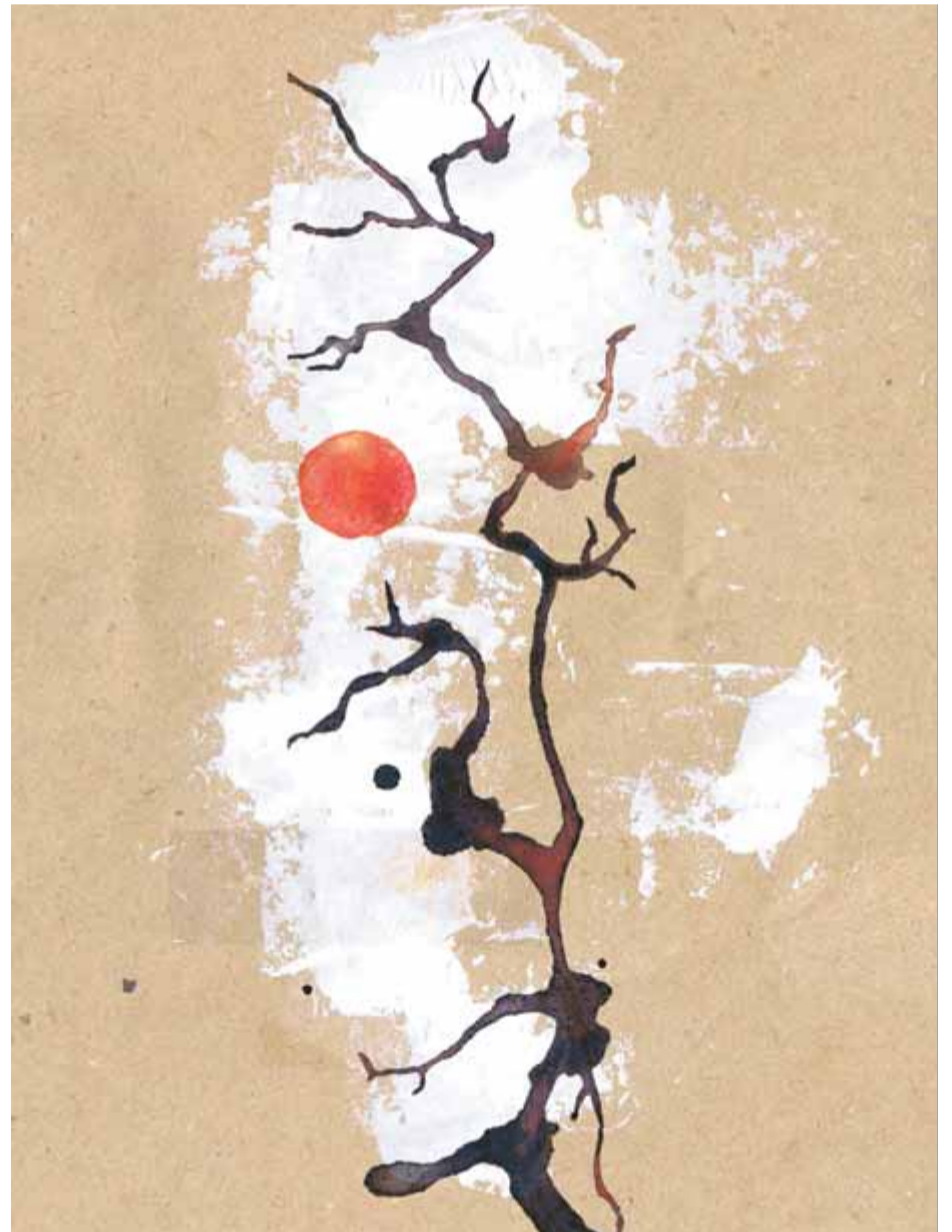
Sidillà reuneix onze narradors a 'Natures' perquè expliquin la seva descoberta del món natural

Totes les formes d'anar a bosc

Eva Vázquez
GIRONA

La primera natura bé que podria ser el test del balcó, o l'herba que creixia al marge del camí que portava a col·legi, o la fulla de lloret que la mare posava als guisats, perquè per norma general la natura entra a les nostres vides força abans que ho faci el paisatge, que es la seva estampa enquadrada. Per Melcior Comes, durant molt de temps, la naturalesa va ser l'hort del seu padri a Mallorca, com per Adrià Pujol va ser-ho el bosc de les Gavarres i el mar de Begur, i per Carlota Gurt, el peix aranya que un dia va imaginar que se l'enduria mar endins. Hi ha tantes maneres d'entrar en la natura com de fer-se gran i aprendre paraules com ara *frontera*, *llumyania*, *buidor* o *enyorança*, que és el que fan els personatges d'un conte polonès de Mònica Batet que també forma part de les onze narracions que els editors de Sidillà, Xavier Cortadellas i Judit Pujadó, han reunit a *Natures*, un llibre que té les vores romes d'un quadern de viatge i el tacte d'una escorça prima, com de fulla de tabac.

Alguns dels autors invitats han optat per textos memorístics, a mig camí de la crònica d'infància i l'assaig poètic, com Laia Llobera, però la majoria, com la mateixa Batet, o Núria Cadenes, Miquel Aguirre i Simona Skrabec, han preferit acostar-se a la natura a través de la ficció, i Joan Benesiú l'ha versificada, en una "Cançó de la serra als llavis" que la posa

Una de les il·lustracions de Montse Mayol per al llibre de Sidillà. ■ EDICIONS SIDILLÀ

en relació amb els mons desapareguts i les primeres lectures, que a vegades són coses que broten de la mateixa arrel. Alguns cops la natura no només pertany a l'ordre del món, sinó també a la manera de dir-lo, com ho assaja l'ebrenc Joan Todó en un text en què mastega pa-

raules i rocs mentre escriu: "Al primer focam, a boqueta nit, quan el cel s'omplia de falcilles, li feien un xiulit, agafaven els sacs, els feien un nuc, els estibaven a la furgona i tornaven cap al poble."

Escrits durant el confinament, mentre els arbres i les bèsties respira-

ven la mar de bé sense nosaltres, els onze relats reunits en aquest volum evolucionen una natura a vegades màgica, d'altres, inquietant i hostil, però sempre captivadora, com les il·lustracions que ha concebut Montse Mayol perquè entremig de la lletra floreixi un altre sentit. ■

altres. I, al final del gran banquet, la cigala es va aixecar de taula tota reblida i, una mica xiroia també per les copetes de vi i de ratafia que s'havia pres, va delectar els comensals amb unes cançons que feien moure els peus. Fins i tot la formiga es va animar a fer unes quantes ballarugues. Per molts anys més de faules, mestre La Fontaine!

El llibre és una *delicatessen* perquè suma el talent del francès al seu plaer per la simplicitat que emulava dels antics. Era una cultura que s'havia de

La Fontaine emulava amb talent la simplicitat dels antics grecs i llatins

contagiar i ser útil per a tota mena de públics, funció diferent de l'actual, en què les distraccions són nombroses, i el gust, pèssim.

Com a exemple, podríem posar *La gallina dels ous d'or*, que il·lustra aquest article, magistral en la versió de Jordi Vintrotó: "El gasiu ho perd tot volent-ho tot guanyar. / No cridaré a testificar / sinó, segons la faula, un de qui la gallina / ponia un ou diari d'or. / Cregué que contenia el seu cos un tresor. / La matà i l'esventrà, però la trobà anodina, / com les que ponen ous buits de tot interès; / això el privà del bé més rar i de més pes. / Bona lliçó per als ronyosos: / de quants n'hem vist, fa poc, buidar-se el moneder / en un tres i no res per haver volgut ser / massa de pressa cabalosos?" És un tast per a un llibre que és una aventura, un antídote contra la monotonia, que va ser un dels objectius del gran Jean de La Fontaine. ■